

Lolita Bosch ha escrit un llibre amb ràbia. I no se n'amaga. De vegades la ràbia és imprescindible per sobreviure i de vegades, com ella mateixa diu, pot ser una forma d'esperança. En el seu cas, és el que li ha permès escriure el seu darrer llibre, *La Ràbia*, que ha obtingut el premi Roc Boronat 2016. Més que una novel·la de ficció, és un tros de realitat. Hi barreja el relat i la reflexió sobre l'assetjament escolar que va partir d'adolescent amb una investigació periodística, feta durant la redacció del llibre, que l'ha portada a parlar amb molts adolescents que estan passant per aquest drama, però també amb els que ella anomena, sense compassió, torturadors. I també amb mestres, professors i psicòlegs que no sempre han estat a l'altura dels esdeveniments.

Això en fa un llibre diferent. Cada any apareixen unes quantes novel·letes sobre els temes estel·lars del pensament correcte (la separació dels pares, les drogues, la violència de gènere). Són novel·les més nascudes de l'oportunitat que de l'emoció, i això les fa, senzillament, dolentes. *La ràbia* és de veritat. És tan veritat que no s'ajusta a aquesta pretesa correcció política que fa tant de mal a la literatura juvenil. A *La ràbia* les coses no s'acaben bé, perquè la història continua. No hi ha perdó per als torturadors ni per al sistema. S'hi denuncia que, a les escoles, les coses no es fan prou bé. Tampoc els pares saben com actuar, i això si detecten el problema. *La ràbia* busca els culpables on són: en una trama difusa de complicitats, sovint inconscients, que ens fa una mica culpables, o molt, a tots. Perquè no volem veure què està passant. Perquè quan en veiem algun símptoma no hi donem prou importància. O perquè pensem, com el famós jutge de la minifaldilla, que la víctima s'ho deu estar buscant.

La ràbia és un d'aquests llibres que emocionen sense renunciar a informar i a fer-nos saber. És un bon text per als adolescents. Per als torturadors, per a les víctimes, i per a tants i tants nois i noies que veuen com els companys li diuen "vaca" a la Tal o acusen en Tal Altre de coses falses a la xarxa, i no fan res per evitar-ho. I és un text extraordinari per als pares i per als professors, perquè encara que ja sapiguem que l'assetjament escolar sap camuflar-se per passar desapercebut o per semblar una altra cosa, aquí ho viureu com si li passés a un fill vostre. Que, per desgràcia, sempre és diferent que quan li passa a un altre.

Cirici, David. *La Ràbia de Lolita Bosch*. A : Criatures : Diari Ara. Barcelona : Ara, 2 de juliol de 2016

Club de lectura B

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

La Ràbia de Lolita Bosch

Trobada

**el dimarts 23 de maig
a 2/4 de 7 de la tarda**

**BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS**

Lolita Bosch ha escrit un llibre amb ràbia. I no se n'amaga. De vegades la ràbia és imprescindible per sobreviure i de vegades, com ella mateixa diu, pot ser una forma d'esperança. En el seu cas, és el que li ha permès escriure el seu darrer llibre, *La Ràbia* que ha obtingut el premi Roc Boronat 2016. Més que una novel·la de ficció, és un tros de realitat. Hi barreja el relat i la reflexió sobre l'assetjament escolar que va patir d'adolescent amb una investigació periodística, feta durant la redacció del llibre, que l'ha portada a parlar amb molts adolescents que estan passant per aquest drama, però també amb els que ella anomena, sense compassió, torturadors. I també amb mestres, professors i psicòlegs que no sempre han estat a l'altura dels esdeveniments.

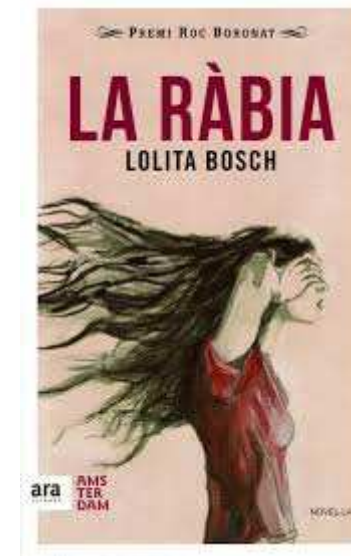
Això en fa un llibre diferent. Cada any apareixen unes quantes novel·letes sobre els temes estel·lars del pensament correcte (la separació dels pares, les drogues, la violència de gènere). Són novel·les més nascudes de l'oportunitat que de l'emoció, i això les fa, senzillament, dolentes. *La ràbia* és de veritat. És tan veritat que no s'ajusta a aquesta pretesa correcció política que fa tant de mal a la literatura juvenil. A *La ràbia* les coses no s'acaben bé, perquè la història continua. No hi ha perdó per als torturadors ni per al sistema. S'hi denuncia que, a les escoles, les coses no es fan prou bé. Tampoc els pares saben com actuar, i això si detecten el problema. *La ràbia* busca els culpables on són: en una trama difusa de complicitats, sovint inconscients, que ens fa una mica culpables, o molt, a tots. Perquè no volem veure què està passant. Perquè quan en veiem algun símptoma no hi donem prou importància. O perquè pensem, com el famós jutge de la minifaldilla, que la víctima s'ho deu estar buscant.

La ràbia és un d'aquests llibres que emocionen sense renunciar a informar i a fer-nos saber. És un bon text per als adolescents. Per als torturadors, per a les víctimes, i per a tants i tants nois i noies que veuen com els companys li diuen "vaca" a la Tal o acusen en Tal Altre de coses falses a la xarxa, i no fan res per evitar-ho. I és un text extraordinari per als pares i per als professors, perquè encara que ja sapiguem que l'assetjament escolar sap camuflar-se per passar desapercebut o per semblar una altra cosa, aquí ho viureu com si li passés a un fill vostre. Que, per desgràcia, sempre és diferent que quan li passa a un altre.

Cirici, David. *La Ràbia de Lolita Bosch*. A : Criatures : Diari Ara. Barcelona : Ara, 2 de juliol de 2016

Club de lectura B

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

La Ràbia de Lolita Bosch

Trobada

el dimarts 23 de maig

a 2/4 de 7 de la tarda

**BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS**